

[Hagen Hagensen]

dighed? Nej, det er det ikke. Den, der har virkeligt behov for at sætte sig i gæld, bliver sorteper, og det samme gælder den, der kun har indtægtsrenter af opsparing. Det er således først og fremmest løntagerne og øvrige private indkomster, der rammes. Vi har i dag talt om, at man kan blive beskattet fra hus og hjem; jeg behøver bare at henvise til anden del af dagbladet Politiken for i dag, der viser, hvad det kommer til at koste.

Omlægningen fra fradrag i indkomsten til fradrag i skatten er en skærpelse af progressionen. Man burde i stedet for sørge for at føre den proportionale skat længere op, og gør man det, bortfalder hele den misundelse, der er i henseende til dem, der rimeligt kan trække renter fra, og det gælder i meget høj grad for dem med de almindelige indkomster, for det er dem, der bliver ramt.

Hvordan tror man i det hele taget det ville være gået herhjemme, hvis vi ikke havde haft muligheden for en gang imellem at kunne erhverve noget på kredit og måtte låne dertil? Hvordan tror man det havde været med den produktion her i landet? Hvad havde der været af støvsugere, køleskabe og alt det, som vi nu alle sammen har? Og hvem havde haft hus, hvis man ikke kunne trække renten af den gæld fra, man har?

Den foreslåede ordning er skærpende, og den har tilbagevirkende kraft; den er ødelæggende for den enkelte borgers økonomi.

Jeg må lade mange ting uomtalt her, men hvis vi skulle gå hen og få et langt udvalgsarbejde, må vi tage tingene op dér, og de vil blive draget frem.

Sammenfattende skal jeg blot sige, at den foreslåede ordning sætter yderligere skel mellem borgerne og fremmer lysten til og muligheden for skattefiduser, noget, som jeg troede regeringen ville modvirke af alle kræfter; heri har jeg taget fejl. Vi vil ikke gå med til en ordning af den art; det er ikke vores vej at gøre beskatningsgrundlaget større og at sætte skel mellem befolkningsgrupper, en ordning, som oven i købet indeholder vanskeligheder og muligheder for misbrug. Jeg må derfor tage afstand fra dette forslag, som vil blive drøftet nærmere under udvalgsarbejdet.

Formanden:

Inden jeg giver ordet til hr. Thorndahl, skal jeg på givne foranledning sige, at det er tanken at prøve at gøre behandlingen af dette forslag færdig inden pausen, og i hvert fald kommer den næste sag på dagsordenen, punkt 6, ikke til behandling før efter pausen.

Thorndahl (FP):

Det lovforslag, vi har til behandling nu, er et af de i særklasse allerdårligst forberedte lovforslag, vi har set overhovedet. Lovforslaget deler sig i udpræget grad op i det, man kan kalde en politisk del, og det, man kan kalde en teknisk del.

Om grundlaget for den politiske del gælder, at der jo er nogle, der har opfattet stigningen i de samlede rentefradrag som en reaktion mod overbeskatningen, et symptom på et alt for højt skattetryk, og det er muligvis en rigtig vurdering. Der er så nogle politikere, der ikke rigtig har forstået, at vi har et progressivt statsindkomstskattesystem. Over for dem, der har den ufuldstændige viden, skal jeg understrege, at det er en logisk konsekvens af progressionen, at samme fradrag giver forskellig virkning, afhængigt af, på hvilket trin af statsindkomstskatteskalaen man befinder sig.

De konsekvenser af lovforslaget, som ministeren har angivet i bemærkningerne, dækker ikke den af dette indgreb stærkest ramte gruppe, nemlig de unge par, der inden for de sidste par år har købt ejerbolig, f.eks. i hovedstadsområdet, en gruppe, som vel meget let kan omfatte 30.000-40.000 familier. Det er familier, hvor forældrene typisk er funktionærer, og som får deres disponible indkomst beskåret med omkring 10.000-15.000 kr. årligt, og som ikke gennem lønstigning kan kompensere herfor på grund af lønstoppet. Det er samtidig familier, hvis økonomi typisk allerede i dag er spændt til bristepunktet, og som simpelt hen ikke kan klare denne voldsomme skatteforhøjelse. Hvad med disse mennesker, hr. minister? Hvad vil socialdemokratiet egentlig gøre med dem?

Det mest groteske i lovforslaget er naturligvis det forhold, at al rente nu - tju bang - er privat, medmindre skatteyderen kan godtgøre, at den er erhvervsrættig. Skatteyderen har bevisbyrden, siger ministeren. Jeg troede egentlig, at skatteministeren gennem sin egen personlige pionerindsats havde fået fastslået,